

תפ"ח 36874/05/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

18 ינואר 2024

תפח"ע 36874-05-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כב' השופט הבכיר נתן זלוצ'ובר - אב"ד
כב' השופטת דינה כהן
כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אדוה ויצגן
מפמ"ד
נגד
פלוני
הנאשם: ע"י ב"כ עו"ד אסתר בר-ציון ועו"ד ויקטור אוזן

גזר דין

נאסר בזאת פרסום כל פרט המזהה את נפגעת העבירה (קטינה במועדים הרלוונטיים לעבירות) או מי מבני משפחתה, לרבות פרסום שם, שם משפחה, עיר מגורים מקום לימודים ומקום עבודה. כן חל איסור פרסום של אזכור כל שיר או יצירה אחרת של נפגעת העבירה. אין לפרסם את תסקיר נפגעת העבירה.

בשל הקרבה המשפחתית ועל מנת להגן על נפגעת העבירה - אין לפרסם גם את שם הנאשם או פרט מזהה אחר אודותיו. כפוף לאיסורים לעיל ניתן לפרסם את עובדות המקרה.

השופטת דינה כהן:

1. הנאשם, יליד 1977, הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בריבוי עבירות מין כלפי בתו הקטינה במועדים המפורטים בהכרעת הדין (כיום בת 20), אותן ביצע, מעת שהייתה כבת 8.5 ועד הגיעה לגיל 16 וכדלקמן:

עבירות מין במשפחה (אינוס) - ריבוי עבירות לפי סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) ריבוי עבירות לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1) לחוק.

ניסיון למעשה סדום במשפחה - עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות 347(ב) בנסיבות 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1) לחוק בצירוף סעיף 25 לחוק.

2. ממצאי העובדה שעל בסיסן הורשע הנאשם, וכפי שנקבעו בהכרעת הדין מיום 30.7.23 הן אלה:

במועדים שאינם ידועים במדויק, סמוך לשנת 2013, עת הייתה הקטינה כבת 8.5, ביצע בה הנאשם מעשים מגונים בכך שהיה מושיב את הקטינה עליו בעודו יושב כשרגליה מפוסקות ופניה לכיוון פניו ומנשק אותה בפניה, בצווארה ובכתפיה.

עוד סמוך לשנת 2013, במועדים שאינם ידועים, עת הייתה הקטינה כבת 9, ביצע בה הנאשם בקטינה מעשים מגונים בכך שנגע בחזה.

במועדים רבים, שאינם ידועים במדויק, החל משנת 2013, מהגיע הקטינה לגיל 9, ועד הגיעה סמוך לגיל 13, ביצע הנאשם בקטינה עבירות אינוס, בתדירות של כפעמיים בשבוע. הנאשם נהג לקחת את הקטינה לאחד מחדרי הבית, שם, הוריד את תחתוניה ובעל אותה שלא בהסכמתה החופשית, בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

באחד מהאירועים המתוארים לעיל, במועד שאינו ידוע במדויק, עת הייתה הקטינה כבת 10 וחצי ותלמידת כיתה ה', בשעת אחר צהריים, בחדר השינה של הוריה, ביצע הנאשם בקטינה מעשה מגונה בכך שהנאשם ליקק את איבר מינה; לאחר מכן, אמר לקטינה "עכשיו תורך" וניסה לבצע בה מעשה סדום בכך שקירב את איבר מינו לפיה; הקטינה הזיזה את ראשה והנאשם לא ניסה זאת שוב.

במועדים רבים, שאינם ידועים במדויק, לאחר שנודע לנאשם כי הקטינה קיבלה מחזור חודשי, בתדירות של כפעמיים בשבוע, משנת 2017 עת הייתה הקטינה כבת 13, ועד לחודש אוקטובר 2020, ביצע הנאשם בקטינה מעשים מגונים בכך שהשכיב אותה על מיטה, אחז בידיה, ניסה לנשקה על פיה אך הקטינה סובבה את ראשה הצידה, נגע בחזה ובישבנה ובעודו לבוש תחתונים ולאחר שהוריד את תחתוניה, חיכך את איבר מינו באיבר מינה של הקטינה. לעיתים הקטינה נשארה לבושה עם תחתונים והנאשם היה מוריד את תחתונו.

בחלק מהאירועים המתוארים לעיל, הנאשם אחז בחוזקה בידיה של הקטינה תוך שהוא מכאיב לה בידיה, על מנת שלא תוכל להתנגד.

בחלק מהאירועים המתוארים לעיל, ניסתה הקטינה להתחמק ואמרה לנאשם כי היא צריכה להתפנות. הנאשם נהג לחכות לה, במקרים אלו, מחוץ לדלת השירותים ולאחר שיצאה, המשיך במעשיו.

במספר מועדים שאינם ידועים, מאז שהייתה הקטינה כבת 11 ועד שהנאשם פסק ממעשיו, בעת שביצע בה הנאשם את עבירת האינוס, הקטינה התנגדה ודחפה את הנאשם אך הנאשם המשיך במעשיו.

בחלק מהאירועים המתוארים לעיל, צעקה הקטינה לאחיה הקטין, יליד שנת 2007, כאשר הנאשם החל לגעת בה. האח הקטין הגיע והנאשם הפסיק את מעשיו.

באחד המקרים, סמוך לחודש אוקטובר 2020, שכבה הקטינה במיטתה והנאשם רכן מעליה וניסה לנשקה בפיה. הקטינה צרחה ואחיה הקטין המוזכר לעיל, הגיע לחדרה וצילם את המתרחש באמצעות הטלפון שלו. הנאשם לקח לאח הקטין את הטלפון ומחק את התמונה.

הראיות לעונש

3. לצד תסקיר נפגעת עבירה שהוכן לקראת הטיועונים לעונש, גם נפגעת העבירה עצמה העידה מטעם המאשימה לעניין העונש.

נפגעת העבירה ציינה שהיא חשה שהנאשם לא רק אנס אותה אלא שהוא גם רצח את נפשה. היא שיתפה בקשיים מהם היא סובלת - סיוטים וחוסר שינה, פלאשבקים, דחייה של כל מגע, עניין המפריע לה גם בעבודתה עם ילדים.

נפגעת העבירה הוסיפה שהיו רגעים שהיא העדיפה למות ולא לסבול את הכאב הנפשי. בנוסף ציינה את תחושת הביטחון שהיא חשה בשעה שהנאשם מאחורי סורג ובריח. לדברי הקטינה, "**הידיעה שהוא לא יכול לפגוע בי יותר היא זו שעוזרת לי להירפא, להחלים מהטראומה הקשה שמלווה את חיי**" (פר' מיום 12.12.23, עמ' 1014 שו' 5-6). מתוך כך ביקשה נפגעת העבירה שיושת על הנאשם העונש המקסימלי האפשרי. נפגעת העבירה צרפה שיר שכתבה ובו ביטאה את רגשותיה (נ/1 לעונש).

4. במועד עריכת התסקיר, 22.10.23, הייתה נפגעת העבירה כבת 19. התסקיר ארוך ומפורט ומחמת צנעת הפרט נתייחס בקצרה לתוכנו.

(קטע חסוי)

לאור תמונת הנזק הקשה, וכדרך להשיב לה, גם אם חלקית, חוויית נראות ומוגנות, המליצה עורכת התסקיר להטיל על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי לנפגעת העבירה. פיצוי זה יבטא עבודה הכרה משפטית וחברתית, בפגיעה בה, בסבלה, ושהיא לא אשמה, כצורך משמעותי עבורה.

5. מטעם ההגנה, העידו לעונש אביו של הנאשם ושתי אחיותיו של האב.

לאור הודעת ב"כ הנאשם מיום 9.8.23, לא הוגש תסקיר שירות מבחן לעונש בעניינו של הנאשם.

הטיעונים לעונש:

6. הן המאשימה והן ההגנה עתרו לקבוע מתחם ענישה אחד למכלול העבירות שבהן הורשע הנאשם.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה של 20 עד 24 שנות מאסר בפועל וסברה שיש למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם. בנוסף, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם פיצוי לקטינה בסכום המרבי על פי חוק, קרי 258,000 ₪.

בין היתר, עמדה המאשימה על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם - הצורך להגן על קטינים החשופים בתוך ביתם לפגיעה, ללא יכולת להתגונן או להימלט ממנה כשהפוגע משתמש בסמכותו כלפי הקטינים כדי לספק את מאווייו המיניים.

המאשימה הפנתה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות :

תחילה הפנתה המאשימה לתכנון המוקדם שקדם לעבירות - הנאשם תכנן מידי יום את ביצוע העבירות, הסתרתן והסוואתן כ"משחק תמים". הנאשם תכנן גם את ההטעיה כלפי הקטינה שנעשתה בכיסוי איבריו המוצנעים בשמיכה ועוד. הנאשם יצר לעצמו הזדמנויות רבות כאשר רעייתו יצאה מהבית תוך ניצול האמון שהקטינה נתנה בו.

עוד צוינה, תדירות מעשי הנאשם - שנעשו באופן יומיומי, מספר פעמים בשבוע, בשנים שבהן הייתה הקטינה כבת 8 ועד הגיעה לגיל 16, כך שמדובר במאות פעמים.

לעניין חומרת המעשים, נטען כי אין נפקא מינה אם מדובר ב"אונס מלא" בו החדיר הנאשם את איבר מינו או מעשה מגונה בו הנאשם חיכך את איבר מינו באיבר מינה.

הנאשם ביצע את העבירות במלואן כשהוא האחראי הבלעדי לתוצאותיהן. המאשימה הפנתה לקביעה בהכרעת הדין לפיה רק כאשר הנאשם חש ש"האדמה בוערת תחת רגליו" הוא צמצם את מעשי העבירה.

המאשימה הפנתה גם לנזק שנגרם וצפוי היה להיגרם מביצוע העבירות ולכך שהפגיעה בקטינה לא מתאפיינת רק בפגיעה המינית גרידא אלא מתאפיינת בחודרנות לכל תחום של חייה ופגיעה אנושה בפרטיותה. נטען שהנאשם עקב אחר הקטינה, גם במניפולציה של התעניינות בחברותיה וגם חדר לטלפון הנייד שלה ובדק עם מי היא מתכתבת ומשוחחת, נכנס לחדרה ואף התקין אצלה בטלפון הנייד רוג'לה, כמכשיר ציטוט לכל דבר ועניין.

עוד הפנתה המאשימה להתעלמות המוחלטת מהפגיעה בקטינה ומהנזק שנגרם לה לשם סיפוק תאוותיו; צוין שהנאשם ניצל את פער הגילים בינו לבין הקטינה ואת האמון שנתנה בו כאביה ובעל הסמכות עליה.

בנוסף, ציינה המאשימה את הצורך במדיניות ענישה מחמירה, שתעביר מסר ברור וחד משמעי לרבים, שגופם של קטינים אינם הפקר ואת הסלידה ממעשי הנאשם.

7. ב"כ הנאשם, בטיעוניה לעונש, הפנתה לכך שנקבע בהכרעת הדין, בהתאם לעדות הקטינה, שמעשי האונס החלו כשהקטינה הייתה כבת 9, כלומר משנת 2013 ולא משנת 2011 כפי שנכתב בכתב האישום. אשר לתדירות המעשים, הטעימה ב"כ הנאשם שעל פי הכרעת הדין אין מדובר בתדירות יומיומית אלא בכפעמיים בשבוע ולא תמיד בתדירות זו.

ב"כ הנאשם הוסיפה שמתחם הענישה הראוי בעניינו של הנאשם הוא בין 8 ל-12 שנות מאסר בפועל ושאת עונשו של הנאשם יש למקם בתחתית המתחם.

אשר לרכיב הפיצוי לקטינה, ציינה ב"כ הנאשם שמצבו הכלכלי של הנאשם בכי רע ואין לו שום יכולת כלכלית. צוין שבדירה שהנאשם ירש, מתגוררים כרגע בני משפחתו. ב"כ המאשימה הוסיפה שעתירת המאשימה לפיצוי המרבי הקבוע בחוק אינה תואמת את ההלכה הפסוקה.

אשר לטענת המאשימה כי הנאשם פגע פגיעה אנושה בפרטיותה של הקטינה ועקב אחריה, ציינה ב"כ הנאשם, שהטענה חורגת מהקביעות העובדתיות שבהכרעת הדין ועל כך שיש להיצמד לעובדות בהן הורשע הנאשם ולא מעבר לכך.

בהתייחס לתסקיר נפגעת העבירה ולעדותה לפנינו לרבות לעניין העונש, הפנתה ב"כ הנאשם, בין היתר, לכך שעסקינן בצעירה מוכשרת, החיה חיים מלאים, סטודנטית המשלבת עבודה עם הלימודים. ב"כ הנאשם הוסיפה והפנתה לראיות בתיק מהן עולה תמונה שלא ניתן להתעלם ממנה, של צעירה בעלת דימוי עצמי גבוה, תלמידה טובה עם חיי חברה טובים ועשירים, שכתבה שירים וציירה ציורים אופטימיים ושמחים.

לצד הקביעות בהכרעת הדין, נחשף מרקם שלם של חיים ולכך שהנאשם היה ההורה הדומיננטי בבית בעת שהאם יצאה לעבודה מחוץ לבית, אב דואג שדחף את הקטינה ללימודים, עודד אותה להצליח מבחינה אינטלקטואלית והיווה משענת ועוגן לקטינה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם הפנתה ב"כ הנאשם לכך שהנאשם נטול עבר פלילי, כבן 46, היה עמוד התווך במשפחה וכיום חיוו נהרסו - הנאשם התגרש כתוצאה מההליך המשפטי. הנאשם חניך וגידל את עצמו. שרת שרות צבאי מלא, למד לימודים אקדמאיים ועבד בעבודות שונות. צוין, שחווית המעצר קשה עבור הנאשם, ומאז הכרעת הדין

הנאשם מכונס ומופנם, ומצבו הנפשי לא טוב.

בשל כל אלה עתרה ב"כ הנאשם, לדון את הנאשם במידת הרחמים ולתת לו "**פתח לתקווה כדי שיוכל לחזור לחברה מתוקן עם שיקום**".

בדברו האחרון ציין הנאשם: "אין לי מה לומר".

מתחם הענישה והעונש בגבולותיו:

8. אשר לשאלה האם יש לקבוע מתחם ענישה אחד או מספר מתחמי ענישה - עסקינן בעבירות דומות שבוצעו בנסיבות דומות, כלפי נפגעת עבירה אחת, לכן, לאור המבחנים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון, אנו סבורים, כעמדת ב"כ הצדדים, שאכן יש מקום לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם ענישה אחד לכלל העבירות שיביא לידי ביטוי גם את ריבויין (לעניין המבחנים שנקבעו בפסיקה ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** (29.10.14)).

9. על חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם, ובמיוחד עבירת האינוס בבת משפחה קטינה, ריבוי מקרים, ניתן ללמוד גם מהעונש המרבי הקבוע לצד עבירת האינוס במשפחה בקטינים, העומד על 20 שנות מאסר לכל עבירה.

בנוסף, לעבירות המין שבהן הורשע הנאשם קבוע עונש מזערי של רבע מהעונש המרבי הקבוע לצד העבירה כאשר סטיה מעונש זה תיעשה רק "מטעמים מיוחדים שיירשמו" (סעיף 355 לחוק). העונש המרבי לעבירת האינוס הוא של 20 שנות מאסר בפועל והמזערי הוא של 5 שנות מאסר. העונש המרבי לכל מעשה מגונה בנסיבות ענייננו הוא של 15 שנות מאסר והמזערי של 3 שנים ו-9 חודשים.

ניתן כמובן להטיל חלק מהעונש המזערי על תנאי. עם זאת, הלכה היא כי ככלל יש לקבוע מתחם עונש הולם אשר מתיישב עם הנחייתו הברורה של המחוקק. מתחם עונש הולם שתחתיתו נמוכה מעונש המינימום יכול להיקבע רק אם ניתנו טעמים מיוחדים לכך (ר' לעניין זה ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 26 לפסק הדין של כב' הש' ג'ובראן (27.8.14)), ע"פ 337/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 13 לפסק דינו של כב' השופט הנדל (9.9.13).

10. על **הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם** ומידת הפגיעה בהם יאמר כי אלה נוגעים לערכי השמירה על שלומו של אדם ככלל וקטינים בפרט, שלמות גופם ונפשם, שמירה על כבודם, ביטחונם, הגנה על האוטונומיה של גופם וכפי שעמדה על כך המאשימה בטיעוניה לעונש, גם ערכי השמירה על שלוות הנפש והזכות לביטחון בד' אמות ביתם וסביבתם הקרובה.

עוד יש במעשי העבירות משום ערעור אמות הסיפים של קטינים נפגעי עבירה ופגיעה ביכולתם לתת אמון בזולת הבוגר ובמיוחד כאשר הפגיעה היא מצד הורה המופקד ואמון על שלומו ובטחונו של ילדו הקטין.

בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרת עבירות המין המבוצעות בקטינים ובמיוחד כאשר מדובר בעבירות שבוצעו בתוך המשפחה, על ההשלכות ההרסניות של הפגיעה המינית על חיי הקטינים ועל הצורך בענישה מחמירה נוכח אלו, בציינו:

"..נקודת המוצא לדיונו היא פסיקתו הענפה של בית משפט זה, אשר הדגישה את החומרה הרבה שנודעת לעבירות מין, במיוחד לכאלה המבוצעות בקטינים, וביתר שאת - בתוך המסגרת המשפחתית. אכן, עבירות המין "חודרות לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים... חומרת עבירות המין בקטינים והשלכותיהן הקשות, מקבלות משנה תוקף כשהעבירות מבוצעות במסגרת המשפחתית, לא כל שכן בביתו - מבצרו של הקרבן, תוך שהפוגע מנצל את האמון שרוכש לו הקטין ומערער מן היסוד את תחושת הביטחון הבסיסית ביותר שלו..."

ובהמשך, הנגזרת מכך על מדיניות הענישה של עברייני מין:

".. לנוכח האמור, הפסיקה שבה והדגישה את הצורך להחמיר בענישה של עברייני מין, במיוחד אלו שביצעו את זממם בקורבן קטין בן משפחה. ענישה מחמירה כאמור נחוצה, בין היתר, על מנת להלום את חומרת המעשים; להרתיע עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוע עבירות כאמור; לבטא הכרה בסבלם ובכאבם העצום של בקורבנות; ולהעביר מסר שלפיו החברה מוקיעה את מי שרואה באדם אחר - ובמיוחד בקטין בן משפחה, על כך הנגזר מכך - ככלי לסיפוק צרכיו" (ע"פ 5815/22 פלוני נ' מדינת ישראל, בפס' 17 לפסק הדין וההפניות שם(31.5.23)).

11. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת פסיקת בתי המשפט מעלה שבמסגרת השיקולים בקביעת העונש של עברייני מין נלקחו בחשבון, פרמטרים שונים ובין היתר, מהות הפגיעה, האופן בו בוצעה, גילו של נפגע העבירה, הקשר שבין הפוגע לנפגע העבירה, תדירות ומשך הפגיעה.

נזכיר, שכאמור בחוק, מדיניות הענישה מהווה רק את אחד השיקולים בקביעת מתחם העונש הראוי, זאת, לצד ההתחשבות בערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם ונסיבות ביצוע העבירות.

על מדיניות הענישה והשיקולים השונים שבבסיסה, ניתן ללמוד, בהתאמה לנסיבות עניינו, בין היתר, מפסקי הדין הבאים:

בע"פ 6038/21 פלוני נ' מדינת ישראל (5.1.23), אישר בית המשפט העליון עונש של 18 שנות מאסר ופיצוי של 150,000 ₪, שהוטלו על מערער שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בריבוי עבירות אינוס, מעשי סדום, מעשים מגונים בבתו הקטינה, החל מגיל 12 ועד גיל 16, ומעשי תקיפה. מעשי האינוס בוצעו בתדירות של כ-3 פעמים בשבוע. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם בין 16 ל-21 שנות מאסר בפועל. בית המשפט

העליון ציין שהעונש שהושת על המערער הולם ותואם את מדיניות הענישה הראויה, תוך מתן משקל הבכורה לשיקולים של גמול והרתעה ומשקל מופחת לנסיבותיו האישיות של העבריין (פסקה 93 לפסק הדין).

בע"פ 7880/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.22), אישר בית המשפט העליון עונש של 25 שנות מאסר ופיצוי של 100,000 ₪, שהוטלו על מערער שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בין היתר, בביצוע מאות עבירות אינוס ומספר עבירות של מעשה סדום בבתו הבכורה, מעת שהייתה כבת 8 ובמשך עשור, בתדירות של מספר פעמים בשבוע. בעת שבני הבית ישנו את שנת הלילה, המערער נהג להעיר את המתלוננת משנתה ולהחדיר את איבר מינו או את אצבעותיו לתוך איבר מינה, לגעת וללטף גופה ואיבר מינה וכן לנשקה תוך שהוא מחדיר את לשונו לפיה, הורה לה היכן לגעת, כיצד לשכב ומתי להסתובב וכן הורה לה לבצע בו מין אוראלי עד שהגיע לסיפוקו.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה של 22 עד 28 שנות מאסר. בית המשפט העליון חזר על חומרתן הרבה של עבירות המין במשפחה ועל החובה להוקיע מעשים אלו, בין היתר, באמצעות הטלת עונשים חמורים. עוד צוין, שיש לתת משקל משמעותי בגזירת העונש לנזק שנגרם לנפגעת העבירה שכלל ניסיונות אובדניים מצד המתלוננת.

אירוע זה חמור מנסיבות ענייננו נוכח משך תקופת הפגיעה ונסיבות ביצוען של העבירות.

בע"פ 1419/19 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2020) אישר בית המשפט העליון עונש של 18 שנות מאסר בפועל ופיצוי למתלוננת בסך 70,000 ₪ שהוטל על מערער, נטול עבר פלילי, שהורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירות מין בבתו החורגת, בעת שהייתה בת 6 וחצי ועד גיל 14. מעשי המערער כללו מקרים רבים של אינוס, מעשים מגונים, מעשה סדום וניסיון לביצוע מעשה סדום.

המערער, בין היתר, הכניס את איבר מינו לפיה של המתלוננת, החדיר את אצבעו לאיבר מינה, ליקק את איבר מינה ודרש שתלקק את איבר מינו וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בכך הצליח באופן חלקי. המערער הציג בפני המתלוננת מצג לפיו אלו מעשים שבשגרה במערכת יחסים בין אב לבתו ודרש ממנה שאמה לא תדע על כך.

מתחם העונש ההולם שנקבע בענייניו של המערער היה 16 עד 22 שנות מאסר בפועל.

בית המשפט העליון התייחס לעונש שהוטל על המערער וציין כי הגם שאין מדובר בעונש קל, אין מקום להתערב בעונש. בית המשפט העליון שב על כך שמלבד הפגיעה הפיזית בקטינה, מדובר בעבירות שרומסות את כבודו של הקרבן ויש צורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה שתשקף את הנזקים הממושכים מהם סובלים נפגעי עבירות אלו (פסקה 30 לפסק הדין, וההפניות שם).

בע"פ 8507/18 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.20), אישר בית המשפט העליון עונש של 24 שנות מאסר ופיצוי של 100,000 ₪ שהוטלו על מערער שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בריבוי מעשי סדום ומעשי אינוס, ובעבירות אלימות בבתו הקטינה החל מגיל 8 ועד הגיעה לגיל 16. נקבע מתחם ענישה בין 19 ל-25 שנות מאסר. מעשי המערער כללו החדרת איבר מינו לפיה של הקטינה, מעשי סדום ומעשי אינוס אכזריים בקטינה, שחומרתם הלכה וגברה עם השנים, בתדירות יום-יומית. בית המשפט ציין את המצב הנפשי הקשה של הקטינה, שבמשך כ-7 שנים נדדה בין מוסדות חוץ ביתיים, מקלטי חירום, מעון נעול לנערות ומחלקת אשפוז פסיכיאטרית.

בע"פ 4296/21 פלוני נ' מדינת ישראל (16.5.22) המערער, שחזר בו מערעורו, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בריבוי עבירות של מעשה סדום שביצע בבנו ובעבירות נלוות. בית המשפט המחוזי (הרכב זה) הטיל על המערער 17 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך 150,000 ₪. המערער, במשך כ-6 שנים, במספר רב של הזדמנויות, במשך כ-4 שנים דובר בפגיעות בתדירות גבוהה, בכל פעם שהנאשם והקטין היו לבדם, הכניס את איבר מינו של בנו הקטין לפיו, הכניס את איבר מינו לפיו של בנו הקטין, ובחלק מהמקרים הנחה את בנו לחדור אליו מאחור עד שהנאשם הגיע לסיפוק מיני. מתחם הענישה שנקבע הוא בין 15 ל-20 שנות מאסר בפועל.

12. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נציין את תקופת הפגיעה - למעלה מ 6 שנים בתדירות של כפעמיים בשבוע, מתוכן למעלה מ 3 שנים בהן ביצע הנאשם בקטינה עבירות אינוס ובהמשך, במשך כ-3 שנים נוספות-עם הופעת המחזור החודשי אצל הקטינה- עבירות המין התבטאו במעשים מגונים בדרגת חומרה גבוהה, לאור נסיבות ביצוען, של התחככות איבר מינו של הנאשם באיבר מינה של הקטינה, כשאחד מהם לבוש בתחתונים.

13. מעשי הנאשם בוצעו בבית שאמור להיות מקום המבטחים של הקטינה ותחת זאת הפך למקום שבו היא לכודה. הנאשם ניצל את חוסר הבנתה של הקטינה נוכח גילה הצעיר, תמימותה ותלותה בנאשם כאביה, וכן את זמינותה של הקטינה, לצורך סיפוק יצריו. הנאשם יצר בינו ובין הקטינה קשר מעוות ומבלבל, לאור גילה הצעיר, של פגיעות מיניות חמורות בתדירות גבוהה. הנאשם ניצל את מעמדו כאביה של הקטינה פגע בה בשיטתיות. כך גם ניצל הנאשם את אהבתה של הקטינה אליו ואמונתה בו, את תמימותה ואת גילה הצעיר וחוסר הבנתה את מעשיו.

במערכת היחסים שיצר הנאשם, שימשו בערבוביה יחס אבהי ומכיל של הנאשם כלפי בתו לצד גישה אובססיביות וניצול מיני של בתו הקטינה, שהתחנכה במסגרת דתית, באופן תדיר וכדבר שבשגרה, בביתה מצד מי שאמור להגן עליה מכל רע.

הנאשם ניצל הזדמנויות רבות כשאם הקטינה לא הייתה בבית מאחר שהיא עבדה מחוץ לבית והוא הנאשם נשאר לשמור על הילדים. זאת, במיוחד בתקופת התפרצות מגפת הקורונה, כשהנאשם וילדיו שהו בבית ימים שלמים.

חלק מהעבירות הצביעו על תעוזה מצד הנאשם שכן בוצעו כאשר בניו הקטינים היו בבית וחלק בוצעו אף כשמבוגר אחר שהה בבית.

מעשי הנאשם בוצעו בשנים משמעותיות להתפתחותה והתבגרותה של הקטינה, מעת שהייתה כבת 9 ועד שהייתה כבת 16.

הנאשם לא הפסיק את מעשיו גם לאחר הופעת המחזור החודשי, אלא ששינה את אופן המעשים למעשים מגונים, כשהוא או הקטינה נשארו לבושים בתחתונים.

הקטינה תיארה את מסלול הייסורים שהיא חוותה עד אשר אזרה עוז לספר על הפגיעות בה לאחר מעורבות

צוות בית הספר בעקבות שיעור בנושא חינוך מיני, וגם זאת תחילה במרומז.

הנאשם היה האחראי הבלעדי לביצוע העבירות והוא יכול היה להפסיקן בכל עת. תחת זאת, ועל אף התנגדות הקטינה למעשיו ותחינותיה שיפסיק לכשהבינה שהיא נפגעת עבירה, המשיך הנאשם במעשיו באומרו לה "אני צריך להיגמל עליך לאט, לאט" ואף גרם לה לחוש אשמה. כפי שהעידה הקטינה לפנינו, ואימצנו בהכרעת הדין, מעשי הנאשם פסקו בהדרגה לבקשותיה של הקטינה והיא אף זכתה מצדו ל"שבוע מבורך של שקט", אך הנאשם לא עמד במילתו וגרם לקטינה אכזבה עמוקה וכעס רב (פסקה 47 להכרעת הדין).

אשר לטענת ההגנה, כי לצד הקביעות בהכרעת הדין, יש להביא בחשבון שהנאשם דאג לקטינה, טיפח אותה פעל לקידום שאיפותיה והצלחתה בלימודים והיא תפקדה כנערה שמחה כפי שבא לידי ביטוי בציורים מלאי צבע ובשירים האופטימיים שכתבה הקטינה, נציין, שאין בהן כדי להקהות מעוצמת הנזק שהוא גרם לקטינה במעשיו.

כפי שצוין בהכרעת הדין, ההדחקה אפשרה לקטינה להתנהג כרגיל ולהתמודד עם הפגיעות שחוותה. בהקשר זה נפנה לתיאור המטאפורי של הקטינה:

"היחסים בינינו היו טובים, אחרת גם לא הייתי יכולה להתנהל איתו באותו בית, עשיתי סוג של הפרדה, בעצם... כמו אבא של היום ואבא של הלילה. יש את האבא שפוגע ויש את האבא הרגיל. עשיתי הפרדה, כי רק ככה אפשר להתנהל, רק ככה אפשר לקיים שגרה נורמלית (עמוד 42 להכרעת הדין).

הדברים באו גם לידי ביטוי בפסיקת בית משפט העליון:

"...בתיקי עבירות המין, אנו היושבים בדין נחשפים לא אחת לסיפוריהן הקשים של קורבנות העבירה, לעיתים במישרין במהלך עדותן לפנינו, ולעיתים באמצעות תסקירי נפגעות עבירה. כל אחת וסיפור הפגיעה הקשה בה, כל אחת וסיפור חייה ... המסך יורד על ההליך הפלילי עם סיומו, ואולם הן תאלצנה לחיות עם תוצאות הפגיעה בהן, מדי יום, שנים רבות בהמשך חייהן, בערותן ובשנתן..." (ע"פ 319/21 אלהיגא נ' מדינת ישראל, פס' 40 לפסק הדין (10.4.22)).

ואכן, לצד תמונת הנזק הרחבה כפי שפורטה בתסקיר נפגעת העבירה, תיארה נפגעת העבירה את תחושותיה בשיר שכתבה (נ/1 לעונש):

(קטע חסוי)

אף ניסיון החיים מלמד כי פגיעות מעין אלה, הן בעלות השלכות עתידיות ארוכות טווח (למשל, ע"פ 8671/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 19 לפסק דינו של כב' הש' אלרון (29.04.2018)). נזכיר גם שבעקבות חשיפת הפרשה, הורי הקטינה התגרשו והתא המשפחתי נפגע קשות.

14. לאור כל האמור לעיל, בהתחשב במכלול השיקולים אנו סבורים שמתחם הענישה הראוי בנסיבות ענייננו הוא 17 עד 22 שנות מאסר.

15. אשר לקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש יינתן משקל גם לשיקולי הרתעת הרבים. בהקשר זה נזכיר שמדובר בעבירות שמטבען נעשות רחוק מהעין, קלות לביצוע וקשות לגילוי. לא אחת, נפגעי העבירה אינם מסוגלים לחשוף את הפגיעה שחוו ונושאים עמם את הסוד שנים רבות.

לעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון (כב' השופט מיינץ) בע"פ 2783/22 דאבוש נ' מדינת ישראל (12.5.23):

"למרבה הצער, עבירות מין בכלל ובמשפחה בפרט הן רעה חולה שטרם חלפה מן העולם. עבירות אלה נעשות על פי רוב בחדרי חדרים, באופן המקל על ביצוען מחד גיסא ומקשה על גילויין מאידך גיסא. מציאות זו מחייבת את בית המשפט לנקוט בענישה מחמירה שתסייע בהרתעת עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוע מעשים מעין אלו ותשדר מסר חד-משמעי בדבר סלידת החברה מהם...".

בפסק דין זה עמד בית המשפט העליון גם על כך שכאשר מדובר בעבירות מין הנעשות בתוך המשפחה בחדרי חדרים, פעמים רבות מדובר באנשים 'נורמטיביים', שומרי חוק, נעדרי עבר פלילי שאינם בעלי דפוסים 'עברייניים' גלויים לעין.

16. מעבר לשיקולים שפורטו, בתוך מתחם העונש ההולם יינתן משקל לעברו הנקי של הנאשם, ולנסיבותיו האישיות כפי שעמדה עליהן ב"כ הנאשם בטיעוניה לעונש וכפי שהעידו על כך עדי ההגנה לעונש.

נזכיר, שכפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו, אולם הנאשם לא יהיה זכאי להקלה שניתנת לנאשמים שהודו והביעו חרטה על מעשיהם.

כפי שהוכר בפסיקת בתי המשפט, במיוחד בעבירות מין המבוצעות במשפחה על ידי אב כלפי בתו, יש להבעת החרטה, גם חרטה לאחר שמיעת ראיות והכרעת דין, חשיבות רבה להליך השיקום של נפגעת העבירה (ראו ע"פ 7880/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.22)). בענייננו הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו ומסוכנותו לא טופלה ואינה מטופלת ועל כן אינו זכאי להקלה הניתנת למי שנטל אחריות למעשיו, הודה והביע חרטה עליהם.

לדידנו, העמדת עונשו של הנאשם על תקופת מאסר פחותה מזו שנשית עליו, לא תביא לידי ביטוי נכון את היחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות שביצע הנאשם ומידת אשמו לבין מידת העונש שראוי לגזור עליו ע"פ העיקרון המנחה בענישה.

17. לעניין רכיב הפיצוי, נציין שהפיצוי מהווה כמעין "עזרה ראשונה" לנפגע העבירה מבלי שזה נדרש להוכיח את נזקו, וזאת בשונה מתביעה אזרחית (דנ"פ 5625/16 אסרף נ' טווק בוקובזה, פס' 15 לפסק דינה של כב' הש' חיות (13.9.2017)).

הפיצוי מבטא הכרה בנזקו של המתלונן כפי שבא לידי ביטוי בתסקיר נפגע העבירה וכן על מנת שייתן מענה כלכלי לטיפולים להם נזקקת נפגעת העבירה.

אשר לטענת ההגנה בדבר מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, בית המשפט העליון ציין שככלל, אין במצבו הכלכלי של נאשם כדי להפחית מגובה הפיצוי שמגיע למתלוננת (ראו למשל, ע"פ 5816/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 22 לפסק הדין וההפניות שם (31.5.23)).

18. לאור כל האמור לעיל, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. 18 וחצי שנות מאסר לריצוי בפועל.
- ב. 18 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין מסוג עוון.
- ד. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך 150,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ח' שבט תשפ"ד, 18 ינואר 2024, במעמד הצדדים.

דניאל בן טולילה, שופט

דינה כהן, שופטת

**נתן זלוצובר, שופט אב"ד
סגן הנשיאה**